859
La *mula*
(*ALDC*, VI, 1381. La *mula*)

Mula ‘mul femella’ (s. XIII) deriva del llat. MŪLA, *f.* de MŪLUS; var. perifràstiques *mula somerina* 24, 57, 74, 82, 151, filla de cavall i somera, *mula burrera* 87, 118, 125, 139, 141, 156, 160 o *mula burrenya* 94, der. de *somera* i *burra*, respectivament; *mula borreguera* 122, de *burrera*, homonimitzat formalment amb *borrego*/*-a*; *mula ieuata* 166, filla d’egua i ase; *mula roma* 145, 160, 179, 182, 185-187; *mula guita* 139 (*guit*, potser d’origen expressiu); *mula espanyola* 186 o *mula andalusa* 186, relatives a la procedència geogràfica; der. dim. *muleta* 48, 159.

Altres designacions: *pollina*, *f.* de *pollí* (< PŬLLĪNUS); *bord* 28, 43, der. de BŬRDUS ‘mul’.

Des d’un angle geogràfic, és interessant constatar la gran extensió de *mula*, enfront de les petites àrees supervivents de *mul*, que difícilment resisteix l’envestida de l’intrús *matxo*, des del s. XVI (veg. mapes 860 i 861).

Són mots normatius *mula* i *pollina* ‘mula jove’, des del *DG*$_1$, 1932.

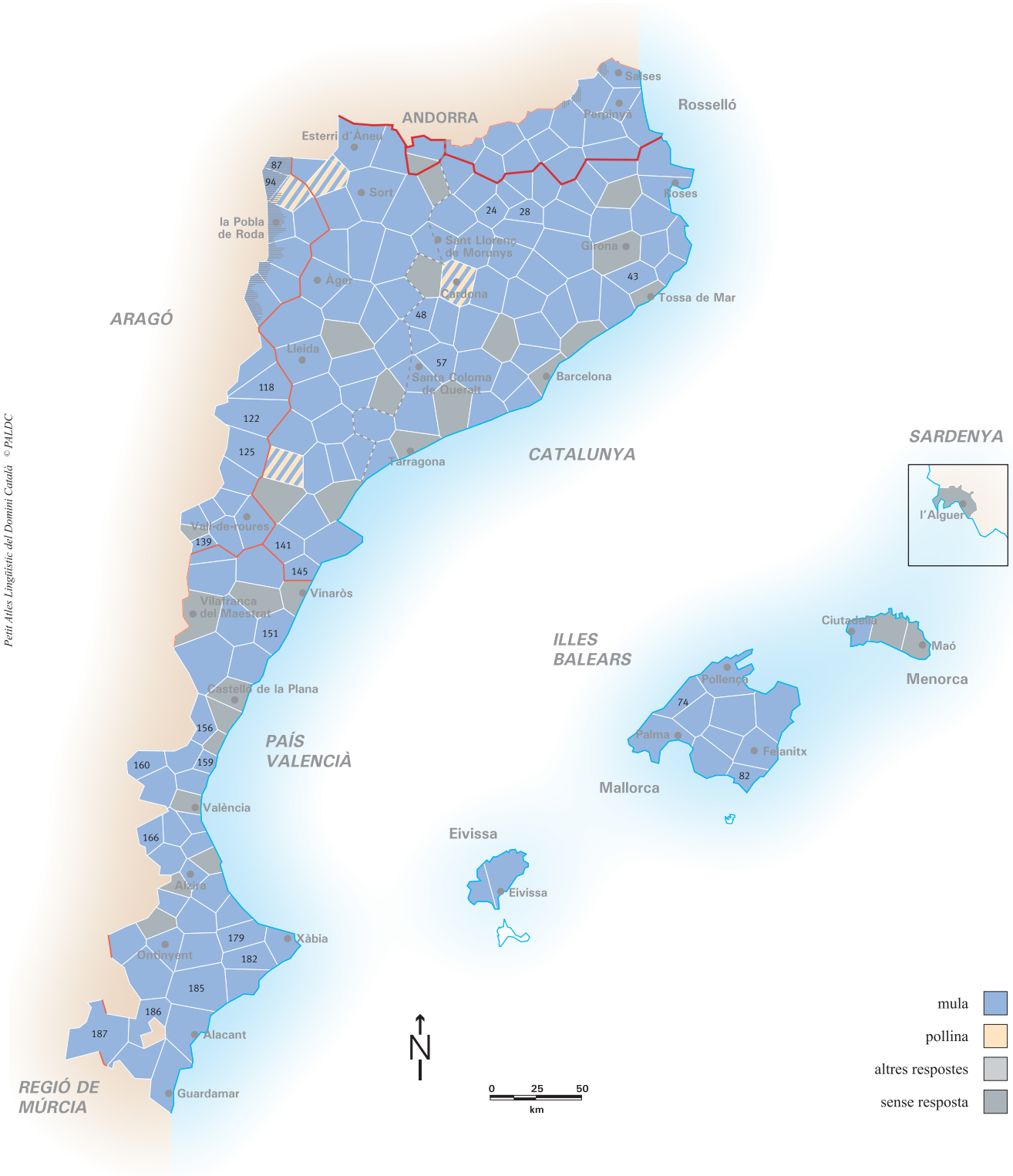

Petit Atlas Lingüístic del Domini Català © PALDC